

MISJIONS MAGASINET

tema:
FRED OG
FORSONING

ET TEMAMAGASIN FRA DE NORSKE PINSEMENIGHETERS YTREMISJON | NR.1-2009

INNHold

- S 2: Anne Lise Søvde
I forsoningens ærend
- S 3: Bjørn Bjørnø
Fredsarbeid i krigstid
- S 4: Guro Kvakestad
Lar spyd bli til vingårdskniver
- S 5: Gå Ut Senteret
Midtøstenkonflikt på norsk
- S 6: PYM jobber for forsoning
blant etniske grupper i Mount Elgon, Kenya
- S 7: Svein Nystrøm
Konflikten i Mount Elgon, Kenya
- S 8: Fra én misjonskonferanse til fire
- S 9: *Bare Gud kan gjøre slike mirakler*
- S 10: *Villige til å risikere mye for folket i DR Kongo*
- S 12: *Bygger opp landet gjennom «Enhet i Kristus»*
- S 13: Oddleif Wahl
Reisebrev fra Baku
- S 14: *Nærhet og forsoning til muslimer over tid*
- S 15: Svein Jacobsen
Virkelighet og forsoning
- S 16: *Enhet en nøkkel til vekkelse*
- S 18: Familien Lao
Driver vennskaps-evangelisering blant flyktninger fra Burma

I forsoningens ærend

Bibelen forteller om en mann, hvis ærend var forsoning. Han var svært nervøs der han gikk og ventet på møtet med sin motpart. – Hva skulle han si? Hva kunne han gjøre? Mannen bestemmer seg for å forberede sin motpart med gaver. Han sendte budbærere med en bønn om forsoning, men uten svar. Han sendte motparten gaver for å myke opp sinnet hans, men uten resultat. Til slutt våket han og kjempet med Gud en hel natt, noe som endte med en skadet hofte. Neste morgen sto han der foran sin bror; med et hjerte som banket av frykt, med en hofte ute av stand til kamp dersom han ble angrepet, med dype ringer under øynene på grunn av søvnmangel, og med en skrekkslagen familie forberedt på at halvparten kanskje måtte flykte fra resten av familien.

Menneskelige konflikter har eksistert så lenge vi kan spore historien tilbake. Helt fra Kain og Abel har menneskene ønsket å markere seg i forhold til hverandre. Vi finner konflikter både i familien, i menigheten, i samfunnet, mellom ulike samfunnsgrupper og mellom etniske grupper. Ikke minst lever vi av og til i konflikt med oss selv, eller enda mer alvorlig; i konflikt med Gud. Noen konflikter går over mange år, slik som konflikten mellom Jakob og Esau. Andre er kortvarige. Enkelte ganger ser vi forsoning og tilgivelse, andre ganger går partene videre hver sin vei. Felles for alle konflikter er behovet for oppgjør og forsoning, fred og tilgivelse.

– Salige er dem som skaper fred, sa Jesus, – for de skal kalles Guds barn. Fredsfyrsten (Jesaja 9), som kom for å forsonne verden med Gud; ønsker ikke bare å tilgi mennesker deres synd og skyld. Han ønsker også å forsonne oss med våre motparter. Jesus går så langt at han ber oss la offergaven ligge inntil vi har forsonet oss med vår neste

(Matt. 5:22-23). Paulus forteller korinterne at han er satt i forsoningens tjeneste (2. Kor. 5) for å gi mennesker mulighet til å forsonne seg med Gud og hverandre. Mon tro om ikke også misjon handler om å gi mennesker mulighet til å bli forsonet med Gud og med hverandre? Er ikke forsoning en stor del av evangeliet som vi forkynner?

La oss gå tilbake til historien om Esau og Jakob i 1. Mos. 32 og 33. Der Jakob sto fremfor broren Esau nedbrutt og skadet, var han allikevel ikke forlatt. Han hadde fått Herrens løfte om velsignelse. Da Jakob så sin bror igjen, etter å ha lurt ham for nærmere 20 år siden, beskriver han møtet med Esau «som å se Guds eget ansikt, så vennlig var du mot meg», (1. Mos. 33:10). Esau går altså Herrens ærend i forsoningen her, et ærend og mandat som alle kristne, uavhengig av alder, kultur, fortid og kjønn har fått: Mandatet å tilgi våre overtredere. Nettopp det ber vi også i Fadervår når vi sier: Forlat oss vår skyld, liksom vi forlater våre skyldnere, (Matt. 6:12).

Med dette for øyet er misjonens privilegium å bringe forsoning, både mellom Gud og mennesker, men også oss mennesker imellom. I denne utgaven av Misjonsmagasinet ønsker vi derfor å gi en smakebit av ulikt freds- og forsoningsarbeid som drives ut fra norsk pinsemisjon. ■

«Misjonens privilegium er å bringe forsoning, både mellom Gud og mennesker, men også oss mennesker imellom»

ANNE LISE SØVDE

ANNE LISE SØVDE
Informasjonskonsulent og regionsekretær for Europa i PYM

www.pym.no

UTGITT AV
PYM - De norske
pinsemenigheters ytre misjon
Boks 2
Tveita,
0617 Oslo

REDAKSJON
Trond Filberg,
Oddvar Johansen
Bjørn Bjørnø
Redaktør: Anne Lise Søvde
annelise@pym.no

PYM
Telefon: 22 75 91 20
Telefon: 47 45 45 54
Telefaks: 22 26 61 33
post@pym.no
www.pym.no

GRAFISK FORMGIVING
Therese Holt (www.drodle.biz)
Korsets Seier Publikasjoner AS
www.k-s.no
post@k-s.no

Fredsarbeid i krigstid

Norge har hatt fredstider i flere generasjoner, og største delen av vår befolkning har ikke vært i nærheten av en krigssone. I vår erfaringsverden er det 64 år siden krigen sluttet. Tenker vi oss om, vet vi dessverre bedre. Verdens krigsscener er en del av det daglige nyhetsbilde. For millioner av mennesker er krigen mer virkelig enn freden. I følge FN var nesten 1/3 av verdens nasjoner berørt av væpnede konflikter de siste 10 årene av forrige århundre. Selv om det faktisk har blitt færre slike konfliktområder de siste årene, foregår det til en hver tid 40-50 kriger i verden, de fleste av disse er borgerkriger. Selv om verden er spart for globale konflikter, er krigens redsler like grusomme for alle som i sitt daglige liv opplever trusler, ondskap, vold og drap.

FN har i sin Charter som mål å opprettholde verdens fred og trygghet, og arbeider for å stoppe væpnede konflikter. Selv om FN har en ledende rolle i fredsarbeidet, betyr ikke dette at andre ikke kan delta i fredsbestrebelsene. Som en av de minste slike fredsaktører har PYM også funnet en rolle i dette arbeidet, først og fremst i Kivu-provinsen i DR Kongo. Dessverre er det slik at urolighetene fortsatt pågår i Øst-Kongo, men gjennom Enhetskirken i Kongo og søsterkirken vår, Celpa, har PYM fått være med å bidra til en positiv utvikling. Barnesoldater har kommet ut av krigens grep, geriljasoldater har lagt ned våpen, rwandiske flyktninger har vendt hjem og voldtatte kvinner har fått lindring og hjelp. Veldig mye står igjen, og mye står på spill, men det er håp om å se en ende på en langvarig og fastlåst konflikt. PYM ønsker derfor fortsatt å være en liten forsoningsaktør i Kivu.

Pym's fredsbestrebelse er ikke forankret i FNs Charter. Vi henter vårt mandat i Bibelens bøker og Fredsfyrsten er vår oppdragsgiver. Jesus Kristus kom faktisk på fredsoppdrag. Han kom som himmelens forsoningsagent. Jesu agenda var å skape

forsoning mellom Gud og mennesker. Fred med Gud og fred i sitt indre, gir mennesker muligheter for å stå i forsoningens tjeneste. Som vi vet har menneskelige konflikter vært der siden tidens morgen. Forsoningsoppdraget er ikke fullført. Det er faktisk slik at hatet ikke har sin rot i de militæres strategiske planer. Hatet kommer fra menneskets hjerte, ondskapen likeså. Krigen begynner ikke med generalers ordre, men

«Å være en kristen er å være på daglig fredsoppdrag»

BJØRN BJØRNØ

i mellommenneskelige konflikter i hverdagen. Å være en kristen er derfor å være på daglig fredsoppdrag. Å være en misjonsaktør, er fremfor alt å være en forsoningsaktør. Misjonens mål er forsoning med Gud og mellom medmennesker. Så kan denne forsoningstjenesten ta mange forskjellige former. Om en blir fredsmeidler mellom enkeltmennesker eller folkegrupper, handler bare om forskjellige sider av samme oppdrag.

Dessverre lever vi i krigstider. Inntil denne verdens ende, vil det i større eller mindre grad være slik. Freden blir ikke permanent for Jesus oppretter sitt fredsrrike. Men inntil hans rike bryter frem, står vårt oppdrag ved lag. Derfor, vær en Guds fredsarbeider! Arbeid for fred også i krigssonene. Jesus oppmuntrer oss sterkt til dette gjennom denne utvetydige proklamasjonen; «Salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn.» ■

BJØRN BJØRNØ
Generalsekretær
i PYM

Møteplassen for pastorer, misjonsledere, misjonærer og misjonsinteresserte

PymForum
Mandag 13. juli 2009
Kl 15.30 – 17.30
Hedmarktoppen

- Tema:** *Hvordan sende ut flere misjonærer fra pinsemenighetene?*
- Økonomiske løsninger til beste for misjonær og menighet
 - Praktiske ordninger for effektiv misjonstjeneste
 - Hvordan komme fra kall til virkelighet i misjonstjenesten?

Bli medlem i PymForum!
Klikk inn og registrer deg:
www.pymforum.no

HÅNDBOK FOR MISJONSTJENESTE
Ringperm og CD med veiledning og tips, skjemaer og maler for utsendermenigheter og misjonærer. Bestilles ved PYM kontoret eller på nettsiden: www.pym.no

PYM kontoret
Telefon: 47 45 45 54
post@pym.no

Vil du ha en bank som kjenner deg?

Stein Bentsen
Kunderådgiver
Tlf. 38 17 37 76

Mange kjenner oss som banken for kristne organisasjoner i Norge. Det du kanskje ikke vet, er at vi også kan være din bank. Vi har lang erfaring med oppfølging av personkunder over hele landet.

Ta kontakt på telefon 38 17 35 00 eller www.sparebankenpluss.no for mer informasjon. Det er alltid hyggelig å prate med kjentfolk.

Lar spyd bli til VINGÅRDSKNIVER

Profetiene i Jesaja 61 om et fredsrrike er ikke det man først tenker på i møte med Midtøstens kruttønne. Dette til tross, dersom evangeliet om fredsfyrsten er sant, så bør det også være mulig å spore fred og forsoning mellom mennesker i Midtøsten når Guds forsoningsverk i Jesus har fått tak.

TEKST ANNE LISE SØVDE

FOTO GURO KVAKESTAD

Vi har møtt Guro Kvakestad som har arbeidet i Israel i tre år. Det siste året har hun hatt fokus på forsoningsarbeid mellom messianske jøder og Jesustroende palestinere.

– Jeg har nylig vært involvert i et forsoningsarbeid i Midtøsten, et område som sårt trenger nettopp et slikt arbeid, forteller Guro. Her fikk jeg se hvilken kraft det ligger i tilgivelse og forsoning.

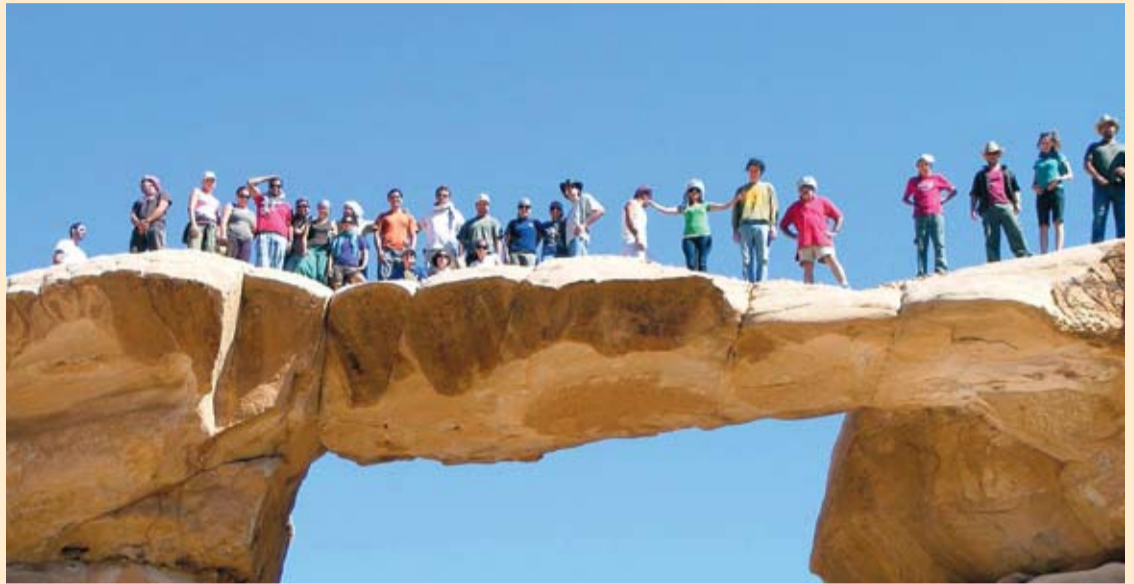
På spørsmålet om hun kan fortelle om personer som har opplevd denne forsoningens kraft i livet sitt svarer hun: – Det er særlig to personer jeg tenker på, som begge er blitt gode venner av meg. En palestiner fra Betlehem og en jødisk jente fra Jerusalem. Disse hadde tidligere bortimot ingen kontakt med «den andre siden», men møttes på en leir som ble arrangert av den organisasjonen jeg jobbet for. Her fikk begge øynene opp for nye brødre og søstre i Herren, tross fysiske og mentale skillevegger skapt av utallige hat- og opplevelser som skaper mistro. Det var utrolig vakkert å se disse barrierene bli overvunnet av tilgivelsens kraft.

FORSONINGSARBEID

Under sin siste periode i Israel var Guro involvert i et dialog- og forsoningsarbeid gjennom organisasjonen Musalah (arabisk for forsoning/tilgivelse). Der jobbet jøder og palestinere side om side. Deres

FRED: Samlingene i ørkenen gir anledning til forsoning mellom mennesker fra palestinsk og israelsk side.

I ØRKENEN: Kristne palestinere og messianske jøder møtes i såkalte Desert Encounters for å lære mer om forsoning og tilgivelse. Her får de se hverandre som søsken i Kristus og snakke sammen om situasjonen i Midtøsten.

visjon er å bringe fortrinnsvis kristne palestinere og messianske jøder sammen på såkalte «Desert Encounters» – ørkenleirer, hvor ørkenen fungerer som et nøytralt sted for begge parter å møtes.

De får grundig undervisning om tilgivelse og forsoning, samtidig som det er rikelig anledning til å snakke sammen, be sammen og møte felles utfordringer sammen.

Guro forteller at hun har sett at mennesker som møter Jesus kan få en ny tro på forsoning og tilgivelse, men det går også motsatt vei for enkelte. – *Motsatt vei?* spør jeg nysjerrig? Blir det da mindre forsoning? – Nei, men rekkefølgen er motsatt, forklarer Guro. Det finnes mennesker som gjennom forsoning med andre har opplevd en fornyelse i sitt eget trosliv. Dette er forresten noe vi også kan relatere til her hjemme, i et land som ikke er preget av hat, fordommer og politiske konflikter, men derimot opplever konfliktene i den personlige og private sfæren.

– Det er ikke dermed sagt at alle gnisninger opphører, legger Guro til, men jeg har tro på at et slikt grasrotarbeid er første skritt i retning av et fredeligere samfunn.

På spørsmålet om menighetene bør ha en forsonende rolle svarer Guro: – JA! Både når man snakker om å bli forsonet med Gud, men også med våre medmennesker har menigheten en viktig rolle. Sistnevnte er vel kanskje mer tydelig i Midtøsten enn hjemme hos oss i Norge. Menigheten i Jerusalem hvor jeg var med, hadde både jødiske (messianske) og palestinske pastorer, noe som satte et tydelig eksempel på at dette er mulig!

– Det er også viktig for menighetene her hjemme, legger Guro til, å være klar over hvor splittende det kan være å ensidig støtte den ene eller andre parten i konflikten. Slik jeg ser det, er det ikke først og

fremst vår oppgave å ta side i en politisk konflikt, men heller å arbeide for det ofte skjøre, men livsviktige fellesskapet mellom troende brødre og søstre, uansett etnisk tilhørighet. Dette er også en måte å velsigne Guds utvalgte folk på.

ER FRED MULIG?

Til slutt ønsker jeg å vite hva Guro tenker om mulighetene for fred i Israel. Tror hun, som har bodd i landet i tre år, at det er mulig å skape fred i Midtøsten?

– Fullkommen fred kommer vi ikke til å oppleve før Fredsfyrsten kommer. Men i mellomtiden tror jeg en samlet og forsonet Kristi kropp er et sterkt vitnesbyrd om, og bilde på slik det var ment å være, slik Bibelen sier; «De skal smi sine sverd om til plogskjær og spydene til vingårdskniver. Folk skal ikke mer løfte sverd mot folk og ikke lenger lære å føre krig» (Jesaja 2.4). ■

«De skal smi sine sverd om til plogskjær og spydene til vingårdskniver. Folk skal ikke mer løfte sverd mot folk og ikke lenger lære å føre krig»

JESAJA 2.4

Guro Kvakestad, aktiv i freds- og forsoningsarbeid i Israel.

MIDTØSTENKONFLIKT på norsk

Det er fellesskapskveld på Gå Ut Senteret i Hurdal. De ellers rolige omgivelsene er forvandlet til kaos og diskusjon. Det er Midtøstenkveld med elever og lærere.

TEKST ANNE LISE SØVDE
FOTO GUS

De norske pinsemenigheters ytre misjon og Gå Ut Senteret inngikk i 2007 et samarbeid om misjonærforberedende kurs. I tillegg tilbyr skolen et studieår i tverrkulturell kommunikasjon kalt Global disippel, hvor elevene er fem måneder i praksis under fjerne himmelstrøk. Ett av teamene har vært i Israel, fordelt på en gruppe i Jerusalem og en på Vestbredden. Gjennom oppholdet ble studentene, på hver sin side servert utallige historier og følelsesladete betraktninger om «den andre siden». Krigen på Gazastripen ved årsskifte gjorde heller ikke situasjonen lettere.

– Jeg syntes det til tider kan være veldig slit-somt å høre på så mange forferdelige fortellinger fra Gaza, og at folk hele tiden vil vise grusomme bilder for å få medlidenhet, forteller Gunstein, som arbeidet på Vestbredden med det palestinske bibelselskapet. Ingebjørg og Johanne, som arbeidet i butikken til det israelske bibelselskapet, opplevde situasjonen fra en helt annen side, selv om samhandling mellom jøder og palestinere er en selvfølge i Jerusalem. Daglig kunne Jerusalem Post og israelske TV-kanaler fortelle dem om den «truende fiende» på andre siden.

Det finnes ekstremister på begge sider, forteller Jon Sondre. Problemet er at folket på den ene og den andre siden aldri møter hverandre. Dermed gror de negative holdningene til «de andre» fast i generasjoner. Han legger til at det generelt finnes liten grad av forsonende holdninger på Vestbredden.

Vi skal tilbake til Hurdal, hvor elever og lærere er samlet til fellesskapskveld. Gruppen av elever og

ISRAELSTEAMET: Fra venstre bak: Gunnhild Hoås, Gunstein Gjedtmundsen og Jon Sondre Håkedal
Fra venstre foran: Johanne Rønneberg og Ingebjørg Rue

lærere er inndelt i to. Den ene blir foret med historier og propaganda fra palestinsk side, den andre med historier og propaganda fra Israelsk side.

Etter en stund møtes partene til såkalt dialog, som etter hvert blir høyllytt og intens. – Dette er spenningen vi måtte vi leve i, under hele oppholdet, forteller Ingebjørg. Til tider var det vanskelig å forholde seg til de andre på teamet, fordi de hadde så ulike historier å komme med.

Johanne forklarer at de som er mest positive til enhet og forsoning uten tvil er de kristne på begge sider. Både messianske jøder og kristne palestinere lever i fare for sanksjoner, både fra myndigheter og familiemedlemmer. Som messiansk jøde risikerer man å miste statsborgerskapet dersom man har konvertert i Israel. Som palestinere risikerer man alt fra isolasjon fra familien til trusler om drap og vold. På Gaza-

«Til tider var det vanskelig å forholde seg til de andre på teamet, fordi de hadde så ulike historier å komme med»

INGEBJØRG RUE

HEBRON: I Hebron har jøder og arabere bodd fredelig sammen frem til den andre verdenskrig. Her en som viser frem byen fra et av de mange hustakene

stripen har flere kristne palestinere mistet livet.

Teamet fra Gå Ut Senteret, som fremdeles er gode venner, er i alle fall enige om to ting: Den ene er at hvis det er ett sted fred og forsoning er mulig i Israel, så er det mellom de kristne på begge sider. Det andre er at oppholdet i Det hellige land har gitt dem alle et mer nyansert syn på den politiske konflikten i området. ■

Misjonsskolen

Gå ut senteret
Nærmere Videre

Linjetilbud:

Global Disippel (Bibelskole)

Global Visjon (Bibelskole)

Praktisk Missiologi og Bistand (Misjonærkurs)

Misjonsskolen for deg som vil forandre og bli forandret!

Jobber for FORSONING blant etniske grupper i Mount Elgon, Kenya

PYM bistand har sammen med Free Pentecostal Fellowship of Kenya (FPFK) satt i gang et nytt prosjekt i Mount Elgon, nord i landet. Målet er å bygge fred mellom ulike etniske grupper.

TEKST ANNE LISE SØVDE

FOTO ELI BJØRNEBRÅTEN

Imer enn 30 år har voldelige konflikter rammet området, noe som har resultert i strømmer av flyktninger, gatebarn og mye fattigdom. Festus Mukoya er koordinator i det nystartede prosjektet. Han lengter etter å se folkegruppene leve fredelig sammen.

Befolkningen i området består av flere etniske grupper, blant annet Akamba, Luyah, Kikuyu, Marakwets og Sabaot. Flere av disse er betegnet som urfolk. Til tross for at konflikten har pågått over lang tid, er det liten vilje til å løse den fra myndighetenes side, som ønsker å vise frem et Kenya uten etniske konflikter.

GATEBARNSENTERET

I flere år har Free Pentecostal Fellowship of Kenya (FPFK) merket stor pågang av gatebarn, tigere og flyktninger i byen Kitale. Gatebarnsenteret Kipsongo ble startet i byen av misjonær Svein Nystrøm med støtte fra Norad via PYM. Selv om støtten fra Norad er opphørt er behovene fremdeles store, og senteret blir drevet med støtte fra norske pinsemenigheter. FPFK i Kitale har i tillegg drevet med matutdeling til flyktninger, reintegrering av gatebarna og forhandlinger mellom de ulike etniske gruppene i Mt. Elgon området. Nå ønsker FPFK, lokalbefolkningen og PYM bistand å gå til roten av problemet, og arbeidet med det betente forholdet mellom de ulike folkegruppene.

Prosjektkoordinator Festus Mukoya har en lengsel etter å se alle folkegruppene i området leve fredelig sammen.

– Vi har sett altfor mye hat og håpløshet, forteller han. – Politikere bruker ofte sin etniske tilhørighet som plattform for å spre negative holdninger om andre folkegrupper. Det virker som bensin på et bål som allerede er i flammer. Til tross for våpenhvilen som ble inngått i 2007, er det fremdeles dype røtter av mistillit og mistanke blant befolkningen, noe som lett kan trigge til en ny eksplosjon av vold.

KVINNER OG BARN ER TAPERNE

Mukoya forteller videre at taperne i krigen alltid er kvinner og barn. Som etterlatte etter sine

FORELDRELOSE: I de fleste konflikter er det barna som lider mest. Disse barna har én ting til felles – de har mistet sine foreldre.

familiefedre har de ingen juridiske rettigheter for å arve ektemannen/farens eiendom. Skolegang og klær er ingen selvfølge når det nærmest er umulig å finne jobb for alenemødre. Mange ender opp hos slektninger eller på gaten. Likevel øyner Mukoya håp; – Dersom vi kan bryte hatet, og gi lederne og befolkningen et felles ønske om fredelig sameksistens, vil det sivile samfunnet og folks holdninger over tid endres.

KIRKEN SOM FREDSMEKLER

Kirkene i området har i mange år hatt en meklende rolle i konflikten, og jobbet aktivt for at de ulike gruppene skal kunne leve sammen i fred. Det er FPFK som har tatt initiativ til prosjektet, som består av tre hovedfelt. Et av de tre områdene er forebyggende samlinger for barn og unge på tvers av etnisk tilhørighet. Dette skal fremme dialog og sameksistens, og gi den oppvoksende generasjonen nye idealer og holdninger. Et annet område er arbeid for fred og konfliktløsning. Her vil lokale politikere og ledere kurses i konflikthåndtering. På grasrota vil det holdes seminarer i menneskerettigheter, urfolksrettigheter og kvinner og barns rettigheter. Det tredje området er opplæring i advocacy, det vil si hvordan de lokale lederne kan nå frem i arbeidet for fred gjennom lobbyvirksomhet og annet organisert arbeid inn mot regionens og landets myndigheter. ■

HÅP: En ny generasjon øyner håp gjennom hjelpeprogrammet i Kitale hvor gateguttene får hjelp til å lære seg et håndverk.

PROSJEKTLEDER: Festus Mukoya er prosjektleder for det nystartede prosjektet i Mount Elgon, her sammen med sin kone Ester foran gatebarnsenteret i Kitale, som i mange år har gitt gatebarn i området et hjem.

«Vi har sett
altfor mye hat
og håpløshet»

FESTUS MUKOYA

Konflikten i Mount Elgon

TEKST SVEIN NYSTRØM

FOTO ELI BJØRNEBRÅTEN

Under de siste urolighetene i Mount Elgon regionen 2007/08 drev Free Pentecostal Fellowship in Kenya (FPFK) med nødhjelp blant de tusenvis av mennesker som ble flyktninger som følge av urolighetene. Hjelpen besto av utdeling av ulltepper, kopper og kar, samt telt, slik at noen fikk et midlertidig tak over hodet. Fremdeles bor tusenvis i forskjellige flyktningleirer i denne regionen. De fleste tør ikke å flytte tilbake på grunn av mangel på sikkerhet og frykt for gjentakelse. De har heller ikke noe å flytte tilbake til da hus og hjem er jevnet med jorden. Åkrene ligger brakk, noe som igjen betyr at matmangelen er stor.

Dette er et område hvor folk flest lever av naturhusholdning og er helt avhengige av å dyrke jorda si. Både voksne og barn deltar i arbeidet på åkrene. Barna blir ofte tatt ut av skolene for å hjelpe til med arbeidet hjemme. Barnearbeid er det dessverre mye av i dette området. Barna mister måneder og år med skoletilbud og de som skal begynne på skolen står uten noen muligheter. Analfabetismen vil øke enda mer. Infrastrukturen er dårlig utbygd, og de få veiene som finnes er ufremkommelige i regntiden.

Helsestasjoner og skoler er nå stengt hvis ikke brent ned til grunnen. Dette får store konsekvenser for folket der. Konsekvensene av at helsestasjonene og dets personell er borte, er at barnedødeligheten vil øke og flere kvinner vil dø i barsel på grunn av komplikasjoner ved fødsel. (Særlig kvinner som er omskåret.) Dermed blir det flere morløse barn som blir en veldig utsatt og sårbar gruppe. Tropesykdommene vil florere fritt uten medikamenter og flere vil dø av malaria og andre sykdommer. Dette gjelder også de som er HIV-positive eller har Aids.

Denne situasjonen, samt det de har vært igjennom av trusler og mord på familiemedlemmer og

BARNEARBEID: Som i de fleste konflikter er det barna som lider mest. Unge foreldreløse gutter og jenter blir sendt ut på åkrene for å livnære sin familie.

naboer, har ført til traumer med depresjoner og apati. For dem som ikke øyner håp for framtiden flykter til byer og tettsteder, som Kitale. Alternativet blir ofte slummen eller gata, dersom de ikke har slektninger som ofte er hardt presset fra før.

De stammene som er mest berørt er Ndorobostammen som lever i regnskogen oppe i Mount Elgon. Så har vi Sabaoti. Disse to regnes som urbefolkning i dette område. Nederst ved foten av fjellet bor Bukusu stammen som er en undergren av Luyah. Teso finner vi mest i de sørlige områdene av fjellet og mot grensa til Uganda. ■

SVEIN NYSTRØM

Tidligere Kenyamisjonær og engasjert i fredsprosjektet i Mount Elgon.

Bli med å skape fred i Mount Elgon, Kenya

Prosjektrådgiver i PYM bistand, Eli Bjørnebråten har stor tro på prosjektet. Hun forteller at FPFK kirkene i området lenge har drevet et forsoningsarbeid mellom ulike folkegrupper på eget initiativ, og at vi nå endelig har mulighet til å formalisere dette arbeidet. Prosjektet mottar støtte fra Norad, noe som betyr at for hver krone som gis, gir Norad ni. For å gjennomføre prosjektet er det fremdeles behov for bidrag til egenandelen på 10%.

Vil du være med å støtte fredsarbeidet i Kenya?
Send din gave til PYMs konto: 3000.17.00770
Merk: Egenandel, RIDE – P Kenya

Gaver til prosjektet gir også rett til skattefradrag, dersom du oppgir fullt navn, adresse og personnummer til PYM.

Eli Bjørnebråten,
prosjektrådgiver i
PYMs bistandsavdeling

INVITASJON TIL ENGASJEMENT

PYM inviterer til engasjement for å spre informasjon om livssituasjonen for mange mennesker i sør. Målet er å etablere ressursgrupper som kan formidle informasjon om utvalgte temaer til sin omgangskrets og i sin menighet.

HVERT ÅR løftes et nytt tema fram. Det rettes en spesiell oppmerksomhet mot dette tema i tillegg til at det blir informasjon om andre utvalgte temaer. I 2008 var temaet kvinners situasjon. For 2009 vil det fokuseres på urfolk.

AMBASSADØRENE møtes tre til fire ganger i året til fagkvelder og -dager for å oppdatere hverandre og oppsummere hva man har gjort. Vi oppdateres med foredrag om aktuelt tema. Samlingene legges i hovedsak til misjonskonferanser, sommerstevner og liknende for at det skal bli lett for den enkelte å komme.

Du er...

- ... en person som kjenner at du blir engasjert når du hører om utfordringene i sør.
- ... en som kan tenke seg å bruke tid på å informere venner og omgangskrets om utvalgte temaer.
- ... en som har kontakt med en menighet og kan formidle informasjon til denne.

Informasjon knytter bånd

VED Å SPRE informasjon om mennesker under andre levevilkår enn de vi er vant til, knytter man bånd mellom menneskene. På den måten kan du være med og hjelpe noen som i dag har det vanskelig.

MÅLET er å skape forvandling på områdene; kvinners situasjon, mikrofinans, kvinnelig omskjæring, hiv/aids og urfolkens kår.

MELD deg som ambassadør på mail: info@pym.no

Fra ÉN misjonskonferanse til FIRE

TEKST & FOTO ANNE LISE SØVDE

I 2009 arrangerer De norske pinsemenigheters ytremisjon (PYM) fire regionale inspirasjonshelger i stedet for én nasjonal misjonskonferanse. – Målet med de regionale samlingene er å gjøre disse mer tilgjengelige for flere rent geografisk sett. På denne måten når vi bredere ut i pinsebevegelsen, og får både en lokal og regional forankring, sier generalsekretær Bjørn Bjørnø.

– Etter tre vellykkede år med misjonskonferanse på Hedmarktoppen, med mye unge folk til stede, så vi at vi ikke kunne forvente stigende oppmøte år for år, fortsetter Bjørnø. Planen fremover er å ha regionale inspirasjonshelger annen hvert år og nasjonale konferanser annet hvert år. Vi har sett et behov for en ny bevisstgjøring vedrørende misjon i menighetene, og har derfor tenkt at vi må gjøre noe både nasjonalt og regionalt for å nå dette målet.

Flere av pinsemisjonens tidligere Feltutvalg har tidligere arrangert feltkonferanser regionalt. Nå som arbeidet blir organisert i fire ulike regioner, er regionale konferanser en naturlig følge av den nye strukturen.

ASIA

Først ute var inspirasjonskonferansen for Asia, som ble avholdt i Bergen 27.-29. mars. Fra India kom Vinod C. Dean, som leder arbeidet i Banda, norske pinsevenners eldste misjonsfelt. Han kunne fortelle at det som ble sådd i 1910 fremdeles blomstrer, og at mange forsamlinger er født ut ifra Dagmar Engstrøms og Agnes Thelles arbeid. Oddvar Johansen, regionsekretær for PYM Asia forteller: – På godt og vondt reiste våre første misjonærer til de fattigste i India. Det har ført til at der hvor vi startet, så er det like fattigslig i dag. Arbeidet har

vokst, men fattigdommen er stor, noe som har gjort bærekraft og selvstendighet vanskelig i India.

Johansen mener det beste ved konferansen var de flotte presentasjonene av hva vi er med på i Asia, et arbeid han tror få av konferansedeltagerne var klar over. Bjørnø er også fornøyd med Asia konferansen. – Nærmere 100 ungdommer ble møtt med misjonsfokus på fredagskvelden, over 70 påmeldte deltakere hele lørdagen og en flott forsamling på gudstjenesten, gjorde at vi fikk nådd ganske mange denne helgen.

Johansen ønsker seg flere misjonærer til Asia, hvor det ennå finnes mange unådde folkegrupper. – Mye av det tradisjonelle arbeidet er gitt over i nasjonale hender, men vi må ikke være tilfredse med det. Nå er det tid for nye pionerer som kan gå videre til nye og unådde områder. Asia behøver mange slike nye misjonærer.

AFRIKA

Neste felt ut var Afrika konferansen som ble avholdt på Eidsvoll 24.-26. april. Også der ble det gjort en gjennomgang av de ulike feltene i den nye regionen. Regionsekretær Liv Toril Skjeggstad åpnet lørdagen med å fokusere sterkt på Jesus. Resten av konferansen ble det satt søkelys på satsing fremover, og liten tid ble brukt til å mimre over glansperioder i misjon på det Afrikanske kontinentet. I stedet ble det lagt vekt på den muslimske trussel og unådde folk i Afrika. Bjørnø oppsummerer helgen slik:

– Helgen på Eidsvoll ble en stor inspirasjon. Flott og variert program hele lørdagen. Mange bra innlegg, god lovsang og over 100 påmeldte.

Et av høydepunktene var å få «møte» Bent Lindberg direkte fra Niamey, Niger på Skype med webkamera. Også Arne Gejervoldstad, rektor på Bibelskolen i Filadelfia, Oslo utfordret norsk pinsemisjon til å tenke nytt om misjon, og til å satse på nye felter i det muslimske Afrika. Svaret på spørsmålet om hvem vi skal sende kom allerede på

OVER TIL VENSTRE: Stephen Malema er leder av Landutvalget for Uganda. Her inspirerer han forsamlingen på Eidsvoll til bærekraftig misjonstjeneste, et arbeid hvor motakeren ikke blir avhengig av misjonærene.

TIL HØYRE: Bibelskolerektor Arne Gejervoldstad ønsker å sende unge mennesker til Afrikas unådde folkeslag.

samme konferanse. Tre familier fra norske pinsemenigheter ble presentert som kandidater til misjonstjeneste på det afrikanske kontinent.

– Både Inspirasjonshelgen for Asia i Pinsekirken Tabernaklet, Bergen og inspirasjonshelgen for Afrika på Håpet Eidsvoll hadde godt oppmøte, mener Bjørnø. – Får vi tilsvarende oppmøte og engasjement på Inspirasjonshelgene i Skien og på Heddal, blir dette samlet sett et bedre oppmøte enn på den nasjonale konferansen.

AMERIKA OG EUROPA

Til høsten går de to siste regionale konferansene av stabelen, henholdsvis i Heddal og Skien. Amerika konferansen holdes 16.-18. oktober i Besta, Heddal. Regionsekretær Jørgen Cloumann lover et variert program med besøk fra blant annet misjonær Benjamin Jensen, Vidar Børjesson og Bjørn Bjørnø og strategisk arbeid rundt hvert av landene hvor vi er engasjert.

De regionale inspirasjonshelgene avslutter med konferansen for Europamisjon i Skien 20.-22. november. – Her vil vi hente hjem misjonærer og evangelister fra misjonsmarken i Europa, forteller regionsekretær for Europa Anne Lise Søvdé. – Vi kan nevne navn som Even Walter Grüner, Leonid Biruk, Heidi og Kay Wächter og Jacob Bock (som arbeider i Spania). I tillegg ønsker vi en ungdommelig profil og har fått med oss blant annet Jesus Revolution og Ann Rosita Vassbotn. Ropet fra Europa, vil være temaet og vi vil fokusere på de åndelige behovene som finnes på vårt eget kontinent.

Så legger PYM opp til en stor nasjonal jubileumshelg for PYM neste år, nærmere bestemt 23.-24. april 2010. Da forventer vi en kjempebra samling i Filadelfia Oslo, med tilreisende fra hele pinsenorge. ■

«Nå er det
tid for nye pionerer
som kan gå videre til
nye og unådde
områder»

ODDVAR JOHANSEN
REGIONSEKRETÆR
ASIA

Bare GUD kan gjøre slike mirakler

TEKST ANNE LISE SØVDE
FOTO ODDWIN SOLVOLL

Evangelist Ricardo Lopez i Argentina har fått til noe som veldig mange kristne forsamlinger sliter med. Sammen har menigheten overvunnet etniske skillelinjer, og samler både wichi-indianere og criollo-argentinere. Folkegrupper som i mange sammenhenger har kjempet mot hverandre står nå sammen for Guds sak.

– Det hele er et Guds verk. Bare han kan gjøre slike mirakler, erkjenner Lopez.

Ricardo Lopez møtte Gud i byen San Ramón de la Nueva Oran, i en menighet hvor misjonær Finn Jensen var pastor. Etter en stund mistet han jobben i San Ramón, og måtte prøve lykken andre steder. I 1999 kom han for første gang til byen Ingeniero Juárez, Pcia de Formosa (kalt Formosa), hvor han siden skulle få stor betydning for forholdet mellom criollo-argentinere og wichi-indianerne.

Lopez startet med møter utenfor byen, på flere tettsteder og i landsbyer. – Kontakten med lokalbefolkningen ble tettere og tettere, parallelt med at Guds kall til området ble klarere og klarere, forteller den entusiastiske pastoren og evangelisten. Det unike var at både argentinere og indianerne begynte å komme til møtene. Da menigheten opplevde

«Kontakten med lokalbefolkningen ble tettere og tettere, parallelt med at Guds kall til området ble klarere og klarere»

RICARDO LOPEZ

stor vekst bestemte Ricardo Lopez seg i 2001 for å ta med hele familien på besøk til byen Formosa.

– Det var dette besøket som ble starten på forsoningsarbeidet mellom de ulike etniske gruppene i menigheten. – I 2004 bestemte familien seg for å

MENIGHETEN: Ricardo Lopez åpner dørene til menigheten i Formosa, hvor han opplever at Gud bringer forsoning mellom wichi-indianere og criollo-argentinere.

flytte til Formosa, og Lopez ble ordinert og utsendt fra menigheten i San Ramón. I Formosa ble Lopez innsatt som pastor, og med glede tok han utfordringen å forene troende fra to helt ulike folkegrupper i én og samme menighet. Lopez begynte å besøke familier i området, både criolloene og wichi-indianerne, noe som skapte gjensidig tillit og tilhørighet. Indianerne bor ofte utenfor byene i sine samfunn mens criolloene bor i selve byene.

– Det er spesielt ett besøk jeg husker godt, forteller Lopez. Ei søster som gikk i menigheten bor i et av indianersamfunnene som er 78 kilometer fra byen Formosa. Kvinnen og hennes familie hadde en enorm lengsel etter å høre Guds ord. Gud gjorde underverker i familien, og den dagen ble det født et ønske i meg om å besøke slike samfunn i området rundt byen vår.

– Slik menigheten vår er i dag, er det en flott blanding av wichi-indianere og criollo-argentinere, forteller Lopez. – Disse kommer sammen

FAMILIEN SAMLET: Ricardo Lopez sammen med sin kone Natividad (kalt Nati), datteren Tania og sønnen Alfredo.

som likeverdige brødre og søstre. Erkjennelsen av at dette er av Gud er det ingen tvil om hos den aktive forkynneren.

– Det hele er et Guds verk. Bare han kan gjøre slike mirakler. ■

MISJONSHELGER 2009/2010

16.-18. OKTOBER 2009
INSPIRASJONSHELG PYM
REGION AMERIKA
STED: BETESDA HEDDAL

Medvirkende: Benjamin Jensen, Vidar Børjesson og Bjørn Bjørnø
Påmelding: Betesda, Heddal v/Jørgen Cloumann, tlf. 35 02 06 09, e-post: jorgen@pym.no, eller Willy Dahlskås tlf. 35 95 99 57/35 02 02 51 e-post: willy.kre.dahlsks@nenett.no

20.-22. NOVEMBER 2009
INSPIRASJONSHELG PYM
REGION EUROPA
STED: TABERNAKLET SKIEN

Medvirkende: Leonid Biruk fra Hviterussland, Helge Terje Gilbrant, Kent Ruben Andersen, Jesus Revolution, Paul Kolbjørnsrud, Even Walter Grüner, Pål Pedersen og Jacob Bock (fra USA/Spania).
Musikk: Heidi og Kay Wächter
Påmelding: PYM 948 44 366 eller post@pym.no eller annelise@pym.no

23.-25. APRIL 2010
MISJONSJUBILEUM
PINSEMISJON 100 ÅR 2010
STED: FILADELFIA OSLO

Jubileumsmiddag under predikantkonferansen. Misjonsjubileum 23.-25.- april 2010 i Oslo. Hovedmarkering i Filadelfia. Et slag for fremtiden! Sett allerede av helgen!

Villige til å risikere mye for folket i

Under et besøk i DR Kongo hyllet både statssekretær i Utenriksdepartementet (UD) Håkon A. Gulbrandsen og den norske ambassadøren i DR Kongo/Angola Jon Vea kirkenettverket i DR Kongo for deres innsats i den grusomme konflikten i landet.

TEKST ANNE LISE SØVDE
FOTO PYM/CELPA

Gjennom mange år har menighetene tatt imot flyktninger, hjulpet ofrene for seksualisert vold og lemlestelse i sine sentra, drevet reintegrering av barnesoldater, og ikke minst hatt en meklende rolle i konflikten.

– Besøket ble en viktig øyeåpner for representantene fra regjeringen og UD, om kirkens rolle i Kongo gjennom flere tiår, sier programansvarlig på PYM bistand, Solbjørg Sjøveian.

Flere av PYMs prosjekter fikk i dagene 13. til 16. februar offisielt besøk fra Norge. Både statssekretær i Utenriksdepartementet (UD) Håkon A. Gulbrandsen og den norske ambassadøren i DR Kongo/Angola Jon Vea hyllet kirkenettverket av protestantiske menigheters (ECC) unike innsats i konflikten. Gulbrandsen og Vea fikk blant annet besøke CAMPS arbeid for voldtatte kvinner, og hadde møter med vinner av Raftoprisen Bulambo Lembelembe som leder arbeidet i DR Kongo. Det var også møter med FN-styrken (MONUC), guvernøren i Sør-Kivu og andre organisasjoner.

Gulbrandsen bekreftet kirkenes unike rolle i gjenoppbyggingen av landet og anmodet også FN i DR Kongo (MONUC) til å samarbeide mer med kirkenettverket. Ambassadør Vea var svært begeistret over det han kaller den holistiske tilnærmingen som kirkene har i arbeidet med de voldsrammede og traumatiserte kvinnene.

Norsk UD har de siste tre årene støttet et viktig arbeid for å skape fred i regionen med over ti millioner. Arbeidet drives av kirkenettverket ECC (Eglise du Christ au Congo), hvor målet er å få til en fredelig løsning på problemet med fremmede militære grupper som oppholder seg øst i landet. PYM er ansvarlig for prosjektet som gjennomføres av kirkenettverket i samarbeid med Senter for In-

STATSBESØK: En norsk delegasjon besøkte i februar flere av PYMs prosjekter for voldtatte kvinner i DR Kongo. Her den norske ambassadøren for Angola og DR Kongo, Jon Vea (tv) og statssekretær i Utenriksdepartementet Håkon A. Gulbrandsen.

PÅ SOLDATBESØK: Pinsepastor og Raftovinner Lembelembe er en av de få lederne som har tillitt hos rwandiske milittsoldater. Sammen med dem og deres familier bor i leirer i Øst Kongo.

terkulturell Kommunikasjon (SIK) i Stavanger.

– Det som gjør menighetenes innsats så unik, forklarer Sjøveian, er at de faktisk er villige til å risikere mye for å oppnå fred for folket. Kirkeledere går i samtale med væpnede soldater i tillegg til at de hjelper ofrene for volden. Menighetene er til stede overalt i landet, og er besøkt av omtrent alle. Både folk og «røvere» har et forhold til kirken, forklarer Sjøveian med et smil. – Dessverre har ikke folket i DR Kongo stor tillitt til at FN skal løse denne konflikten, fortsetter hun, – heller ikke at de tar vare på sikkerheten til befolkningen. Det er også en del mistro til det internasjonale samfunnet, og til enkelte stormakter.

På spørsmålet om kirkene kan skape fred i DR Kongo svarer Sjøveian: – Ja jeg tror det. Og det er, slik jeg ser det, et av kirkens mandater. Jeg minnes spesielt Bulambos' takketale da han tok i mot Raftoprisen; «salige er de som skaper fred, for de skal kalles Guds barn». Da gråt jeg. For det er klart, denne prosessen har vært vanskelig, både med fremgang og tilbakegang, men vi må ikke gi opp å skape fred. Og det er jo lyspunkter i prosessen etter at FDLR (Hutu militsen) i april i år underskrev en avtale om avvæpning i samarbeid med utbrytergruppen RUD. Den kongolesiske regjeringen har lovet å ikke avvæpne hutumilitsen med makt der-

som frivillig avvæpning og demobilisering kommer i gang. Det er et stort fremskritt, særlig i lys av at regjeringen i Kongo i samarbeid med Rwanda gjorde en fellesinnsats for å avvæpne hutumilitsen med makt for bare noen måneder siden. Nå sier de altså at de gir hutumilitsen en sjanse til en fredelig løsning.

– Hva skiller arbeidet med kirkenettverket fra andre bistandsaktørers arbeid i det krigsrammede DR Kongo?

– Kirkene er godt forankret i lokalsamfunnet og eierskapet er sterkt til arbeidet som gjøres. Helsearbeidet og skolearbeidet vil stå igjen når vi trekker oss ut. Jeg vil påstå at bærekraften er sterkere med kirkelige aktører. Og de når ofte mye lengre ut enn andre aktører. Mange av våre medarbeidere i Kongo er meget dyktige, og kunne ha jobbet for FN eller andre bistandsaktører, med en god del høyere lønn.

– Hvordan er situasjonen for fredsarbeidet i DR Kongo nå?

Flere tusen hutu flyktninger har reist hjem til Rwanda i vinter, og de fleste av disse tar kontakt med kirkenettverket (ECC) som er vår samarbeidspartner i dette prosjektet. Dessverre ble det ikke retur av de første RUD soldatene i Kaziki leiren, da disse ble skremt og rømte leiren dagen før hjemreise til Rwanda. Men FDLR, som er selve kjernen av hutumilitsen, har nå sagt seg villig til avvæpn-

«Den norske ambassadøren Jon Vea var imponert over kirkenes holistiske tilnærmingen i arbeidet med voldsofrene i DR Kongo»

DR Kongo

en med kirkenettverket ECC arbeides det for avvæpning og hjemreise til

ing. Det er veldig positivt, noe UD også er enige i og fortsatt ønsker å støtte.

– Hvorfor er det så viktig med repatriering av Rwandiske flyktninger for å skape fred i landet?

– Hutuene som bor i skogene i DR Kongo har vært en av hovedgrunnene til Rwandas tilstedeværelse i landet. Sikkerheten til den kongolesiske befolkningen har vært truet fordi det finnes soldater blant flyktningene som har plyndret DR Kongos sivile. Flyktningene vil nå hjem. De har levd mange år i skogene i DR Kongo. De har dårlige kår, er fattige og utslitte. Det er viktig å huske på at de fleste av hutuflyktningene ikke har deltatt i folkemordet. Jeg har møtt mange av flyktningene, og ofte er de syke og lider av underernæring.

Når jeg spør om hva som vil vente soldatene dersom de bestemmer seg for å vende hjem, svarer Sjøveian: – Selve avvæpningen vil skje i samarbeid med FN. Rwanda har et opplegg for hjemvendte soldater, som skal føre flyktningene tilbake til samfunnet. De som har deltatt i folkemordet må stilles for retten i Arusha, Tanzania. Kirkens Nødhjelp (KN) vil monitorere prosessen når soldatene vender hjem. De vil både kunne tilby behandling for traumer, men også fungere som en vaktbikkje for å sikre menneskerettighetene til de hjemvendte. ■

Solbjørg Sjøveian, programansvarlig for humanitær bistand i PYM.

Alt dreier seg om TILLIT og RESPEKT

Kåre Lode er fredsmekler i DR Kongo. Han har siden november 2006 meklet mellom myndigheter, væpnede grupper og FN styrken i landet i samarbeid med menighetsnettverket av protestantiske kirker ECC (Eglise du Christ au Congo), på oppdrag fra PYM. Han har også erfaring som fredsmekler i Mali siden 1995.

Nylig kom Lode tilbake fra Bukavu, DR Kongo. Han forteller at fredsprosessen nå er inne i en spennende fase, hvor Utenriksdepartementet (UD) uformelt har tatt opp konflikten i FN sentralt i New York. Den franske ambassaden i landet har også tatt kontakt med Lode, og uttrykt at de ser på ECC sitt prosjekt som det mest avanserte opplegget for å få til en fredelig løsning på konflikten.

Kåre Lode er tilknyttet Senter for interkulturell kommunikasjon (SIK). SIK er et uavhengig senter med kompetanse på globalt samarbeid og interkulturell kommunikasjon. SIK har som formål å drive utrednings- og konsulentvirksomhet, rådgiving knyttet til samarbeid og kommunikasjon i internasjonale og flerkulturelle sammenhenger. Senteret samler flere personer som har lang erfaring i å være med på konfliktløsning og utviklingsarbeid i Afrika og Latin-Amerika.

– Alt dreier seg om tillit og respekt for andre mennesker, mener Lode. – Mange europearar trur at dei veit meir enn afrikanarar avdi dei har greidd å orgnisera samfunna sine på ein annan måte, har større utdanning og betre økonomi. Det er ikkje slik. I Mali var mange av dei som var med på å løysa problema analfabetar. Det dreier seg om å respektera dei som har ansvaret.

På spørsmålet om hva som motiverte ham til å bli fredsmekler svarer Lode: – Det ser ut for meg at Gud har lagt gjerningar ferdige for at eg skulle vandra i dei. Det har blitt eit slags kall. Av den som har fått mykje, skal det krevjast mykje. Eg trivst med dette arbeidet. For oss som trur, kan det uttrykkast som den velsigninga Gud gir til dei som vil tena Han.

– Hva er det spesielle med konflikten i Øst-Kongo?

– Det spesielle med konflikten i Aust-Kongo, forklarer Lode, – er at den skjer i eit område med enorme mineralressursar. Alle slags instansar, frå regjeringar til væpna bandittar har store økonomiske interesser. Alle finn sin plass, og for mange er sjølve krigen grunnlag for ukontrollert adgang til naturressurser. En annen ting som er spesielt er at kyrkjene ser ut til å lukkast i ein situasjon der FN ser ut til å mislukkast, trass i at dei har 17.000 godt utstyrte soldatar og eit årsbudsjett på 1,2 mil-

FREDSMEKLER: Kåre Lode

liarder dollar. Kyrkja sin framgang i dette bygger i alt vesentleg på tillit, opparbeidd gjennom solidarisk arbeid for å gjøra livet muleg for eit hardt prøvd folk.

– Tror du at menighetene bør ha en aktiv rolle i freds og forsoningsarbeid?

– Den kristne kyrkja er i forsoningas teneste på alle nivå. Den barmhjertige samaritanen har blitt hugsa i alle generasjonar og av alle folkeslag avdi han blanda seg opp i noko han ikkje hadde noko med. Det kristne livet i samfunnet, og kyrkja sin rolle i samfunnet, går ut på å leggja til rette for at livet skal bli muleg og at det skal bli godt. Gjer mot andre det du vil at dei skal gjera for deg.

– Har du noen gang mistet håpet på fred?

– Nei. Ingenting er umuleg for Gud. Den einaste kampen du er heilt sikker på at du ikkje kjem til å vinna, er den du ikkje går inn i. ■

«Ingenting er umuleg for Gud. Den einaste kampen du er heilt sikker på at du ikkje kjem til å vinna, er den du ikkje går inn i»

KÅRE LODE

Bygger opp landet gjennom «Enhet i Kristus»

Etter ødeleggelsene i Georgia sommeren 2008 er det nå tid for å gjenreise landet. Kristne fra ulike sammenhenger har engasjert seg i hjelpearbeidet.

TEKST & FOTO ANNE LISE SØVDE

En freds- og giverkonferanse ble avholdt i november med besøk fra Norge. Nå vitner georgiske kristne om bedre samarbeidsklima mellom trossamfunnene. Mange av internflyktningene har fått et sted å bo, og en menighet er allerede startet i en av de nye landsbyene. Behovene er fremdeles store blant internflyktningene i Georgia. Leif Walmann, som leder PYMs Landutvalg for Georgia, forteller at pengene som ble samlet inn i KS/PYMs juleaksjon har blitt brukt til å hjelpe de aller fattigste som ikke hadde fått bolig av myndighetene etter krigen.

Til sammen ga pinsevenner og KS-lesere omkring 300.000 kroner, og leder for PYMs Landutvalg for Georgia, Leif Walmann bekrefter at pengene brukes der det behovene er størst.

FELLES ØNSKE OM ENHET OG FRED

I november 2008 arrangerte den georgiske Pinseunion en fredskonferanse med tema «Ett i Kristus» hvor de inviterte kristne ledere fra alle leire. Biskoper og pastorer både fra den russiskortodokse kirken, den katolske kirken, baptistkirken og pinseunionen var representert, og et felles ønske om enhet og fred ble uttrykt. Også ledere fra Armenia og Sør-Ossetia var invitert, men fra Sør-Ossetia var det umulig å komme fordi grensen til Georgia fremdeles er stengt.

– Det er alltid spesielt når representanter fra ulike trossammenhenger møtes. Fredskonferansen i Tbilisi var preget av åpenhet og respekt som ikke virket kunstig. Det som ble sagt kom fra hjertet, forteller Trond Filberg, som selv hadde en hilsen på vegne av gruppen fra Norge. – Når fokuset blir på Jesus Kristus, og vi som er til stede velsigner framfor å mistenke hverandres hensikter og holdninger, blir vi også velsignet. Det var derfor sterkt å høre katolske og ortodokse representanter tale vel om pinselederne i Georgia og fokusere på

ETT I KRISTUS: Både biskoper og pastorer både fra den russiskortodokse kirken, den katolske kirken, baptistkirken og pinseunionen var representert på fredskonferansen «Ett i Kristus».

enheten som finnes i Jesus, sier Filberg.

HJELPEARBEID

Parallelt med fredskonferansen ble det holdt en giverkonferanse hvor norske, svenske, tyske, finske misjonsorganisasjoner var representert. Budskapet fra den georgiske pinselederen Oleg Khubashvili var enkelt: «Hjelp oss å hjelpe internflyktningene som har mistet alt».

Da krigen brøt ut i august var det de kristne kirkene som var de første til å hjelpe. Provisoriske teltleire ble satt opp og mat ble delt ut. Sammen sto hjelpearbeidere fra pinsemenighetene og de andre kirkesamfunnene. Etter hvert kom det internasjonale samfunnet på banen.

Folket i Georgia er fremdeles preget av urolighetene i august i fjor. Tusenvis av flyktninger fant ly i gamle bygninger i hovedstaden, hvor

vinteren har vært hard. De første flyktningefamiliene har nå fått tildelt bolig i bosettinger omkring Tbilisi. Menighetene har fortsatt sitt hjelpearbeid i bosettingene, og den første menigheten er allerede startet.

– Et godt organisert hjelpearbeid er en av årsakene til at et forbedret samarbeidsklima mellom menighetene i Georgia, mener Walmann. Her har vi fått være med på noe stort, både gjennom hjelpetiltak og ved å følge opp de hardt rammede familiene. Norge er den største bidragsyteren,

blant annet gjennom KS-innsamlingen. Deretter følger Sverige. Flere andre land i Europa er også med. ■

Trond Filberg, administrasjonsleder i PYM

BOSETTINGER: De første flyktningefamiliene har nå fått tildelt bolig i bosettinger omkring Tbilisi.

«Når fokuset blir på Jesus Kristus, og vi som er til stede velsigner framfor å mistenke hverandres hensikter og holdninger, blir vi også velsignet»

TROND FILBERG

EVANGELIET GÅR FRAM I KAUKASUS OG SENTRAL- ASIA Rapport fra Baku

TEKST & FOTO ODDLEIF WAHLL

Evangeliets vesen er frelsesbudskapet om fred og forsoning med Gud og mennesker. Også i Aserbajdsjan ved det Kaspiske hav forkynnes evangeliet om forsoning, et land som ikke har hatt noe godt forhold til sine naboer. Det hele startet i 1996 da Arild Edvardsen gjennomførte et vennskapskorstog i Dagestan. Siden den gang har 40 etniske grupper i regionen hørt budskapet om forsoning. Oddleif Wahll fra Filadelfia, Mysen, deler noen lysglimt fra det ellers lukkede landet Aserbajdsjan.

Aserbajdsjan og nabolandet Armenia fikk tidlig evangeliet brakt til seg og var blant de aller første «kristne nasjonene». Historien forteller at Barnabas som vi kjenner fra Apg. endte sitt liv her. (se bildet fra gamlebyen Baku). Aserbajdsjan er et land med omtrent åtte millioner innbyggere. Landet er kjent for oljeproduksjon og eksport fra hovedstaden Baku med sine tre-fire millioner innbyggere. Blant annet norske Statoil-Hydro er tungt inne i oljeproduksjonen i landet.

Aserbajdsjan er en sekulær stat som offisielt har religionsfrihet, og også frihet til å konvertere fra for eksempel islam til kristendom. Dette er bare delvis sant. Blant annet fortalte to av pastorene at

de hadde blitt forfulgt på grunn av sin tro. Den ene pastoren, Sari Mirzoyev, (se bilde til venstre) opplevde

Oddleif Wahll og Sari Mirzoyev

Gamlebyen i Baku, hvor Barnabas angivelig skal ha blitt gravlagt

svakhhet og redsel i fengselet. Samtidig kjente han hvordan Gud bokstavelig talt åpnet en dør for ham. Han hadde fått dårlig helse fordi det nesten ikke var luft i den lille cellen han satt. En dag hørte han at en av fangevokterne skrek under en lang periode på grunn av magesmerter. Sari ropte på en annen fangevokter at han ville be for ham som var syk. Pastor Sari ble da ført inn på vaktrommet hvor den syke fangevokteren lå på gulvet.

Men der fikk han veldig anfektelse. Hva om han ikke ble helbredet? Da ville han bare få nye anklager mot seg at han var en løgner og bedrager, noe som ville gjøre situasjonen hans enda verre. Men han begynte å be mens de andre fangevokterne sto rundt ham. Miraklet skjedde og straks reiste fangevokteren seg opp og var frisk. De andre begynte å spørre ham mer om Jesus, og han ble sittende på vaktrommet to timer. Da de førte ham tilbake til cellen lot de døren stå åpen så han kunne få luft og puste lettere. De visste at nå at han var en Guds mann som ikke ville rømme. Dette var en veldig stadfestelse for Sari at Gud var med ham i hans svakhhet i fengselet, og ikke bare på herlige møter i menigheten han var pastor. Noen få dager senere var han en fri mann!

Den andre pastoren, Elnur Jabiyev (se bildet over til venstre) opplevde en annen form for forfølgelse. Han er en av våre tidligere elever fra 2002, og er nå en av de unge lederne i Aserbajdsjan. Han var politimann. Men en dag da han var på vei til møte med sin kone, tok det hemmelige politiet bilde av dem. Bildet av ham, Sari og flere ble vist på statskanalen. De ble presentert som fiender av staten og spioner for nabolandet Armenia som landet har dårlig forhold til. Dette var en farlig situasjon for dem over lang tid, og de kunne ikke ferdes fritt av fare for å bli banket opp eller drept. Jabiyev fikk sparken i politiet og mistet dermed sinn økonomiske inntekt. I flere tilfeller går det også ut over barna på skolen, hvor de trakasseres av lærere, og noen får ikke gå videre på skolen. Det er ikke slik for alle og bildet er heldigvis mer nyansert.

Visjonen om stadig å nå nye mennesker og folkeslag lever hos

Bibelskoleklassen

mange kristne, både her hjemme og der ute. Vi ser at det nytter! Selv om det er forfølgelse og trakassering av kristne mange steder, også her i Aserbajdsjan, var det tente og inspirerte nasjonale vitner som forlot oss denne gangen etter innvielse og forbønn. Det var et håp som ble tent hos dem om å forandre hele nasjonen. Evangeliets vesen er frelsesbudskapet om fred og forsoning med Gud og mennesker. Dette er et kraftfullt budskap også i denne delen av verden. Gud har ikke kalt oss til å preke mot Muhammed eller Koranen, men å forkynne Jesus Kristus som døde og oppsto for oss! Og dette budskap går sin seiersgang også blant muslimer. Selv om nesten ingen kunne engelsk lærte de den setningen som president Barak Obama gjentok til det amerikanske folk før han ble innsatt. «YES WE CAN!»

Med disse inntrykkene fra det muslimske landet Aserbajdsjan ønsker vi å formidle til alle misjonsvenner i Norge: «YES WE CAN!» ■

Elnur Jabiyev og Oddleif Wahll foran en moské i Baku

ODDLEIF WAHLL
Pastor i Filadelfia Mysen og leder for Tilsynsrådet i Pinsebevegelsen.

Folkegrupper i Kaukasus

Misjonskoordinator for misjonsorganisasjonen Ljus i Öster, Rauli Lehtonen (bildet) skriver bok om kristendommens utbredelse i Kaukasus. Han forteller at Kaukasus er det stedet i verden med høyest konsentrasjon av ulike etniske folkegrupper. Bare i området nord for Georgia, altså i Russlands sørligste provins, finnes 20 ulike etniske grupper med flere enn 100.000 mennesker. 19 av disse gruppene er ikke nådd med evangeliet ennå. Den siste gruppen, hvor evangeliet er forkynt, er hos osseterne.

For tiden skriver Lehtonen bok om den første kirkes vekst i Kaukasus. Både i Aserbajdsjan, Armenia og Georgia ble kristne menigheter plantet allerede i løpet av de første århundrene etter Kristi død. Den eldste kirken man kjenner til i området er fra 78 etter Kristus i Aserbajdsjan, hvor man etter tradisjonen tror at Barnabas ble henrettet. Armenia ble kristnet i 301 etter Kristus og Georgia fikk evangeliet i 326 e. Kr.

NÆRHET og FORSONING til muslimer over tid

Habiba ble oppdratt som muslim i byen Isiolo, nordøst i Kenya.

– Det å møte Jesus var som å gå fra mørke til lys, forteller hun. Nå vitner Habiba frimodig til andre i Isiolo om sitt nye liv med Jesus, men oppfordrer dem ikke til å bryte relasjonene til familie og venner som fremdeles er muslimer. Hun tror heller på nærhet og forsoning over tid.

TEKST TORBJØRG OLIVE OUSTORP

FOTO TORBJØRG OLIVE OUSTORP/FBO

Sola skinner varmt ned på den kenyanske byen Isiolo, kuene trasker rundt i gatene, fuglene og sirissene konkurrerer om å lage mest mulig lyd. Overalt er det et fantastisk fargespill, fra de frodige blomstene til de mange butikkene, til kvinnenes klær og de majestetiske fjellene som omgir byen.

Midt i alt dette bor det fem frimodige, overgitte bibelskolestudenter fra Filadelfia Oslo. Wenche Karlsen, Vegard Ekornåsvåg, Mona Christoffersen, Jon Krefting og Bente Aanestad. De er her for å dele Jesus med menneskene rundt seg, på alle mulige måter. Teamet jobber tett med de lokale menighetene og deltar aktivt i deres kampanjer og tjeneste. I tillegg har de privilegiet av å jobbe sammen med Habiba og Wubshet. Habiba er fra folkegruppen Borana og er oppdratt som muslim.

Habiba er en vakker, høyreist kvinne som utstråler en utrolig verdighet og fred. Gud bruker henne sterkt som et vitnesbyrd for Boranafolket om at Jesus er verdens frelser som ønsker å trekke alle mennesker til seg. Når muslimer velger å gi livet sitt til Jesus, slik Habiba har gjort, blir de ofte utsatt for alvorlige konsekvenser for sitt radikale valg. Familien tar avstand, unge mennesker får ikke fullføre sin utdanning, de kan miste jobb og hus og sin tilhørighet. Likevel vitner Habiba frimodig om sitt nye liv med Jesus. Flere unge mennesker kommer til Habiba og sier: – Jeg vil ha det du

«Habibas ønske er at alle muslimer skal få møte den Levende Guds sønn som kommer med LIV og NÅDE!»

VITNESBYRD FOR JESUS: Habiba mener at unge mennesker som tar imot Jesus bør la det vise seg over tid, fremfor å skape et oppbrudd med familie og venner.

har, Habiba, jeg vil kjenne din Jesus. Da gir Habiba dem følgende råd: – Ta imot Jesus som Herre i ditt liv, bli kjent med Ham, lev med Ham. Om du ikke forteller alle i din verden dette med en gang er det greit. La Den Hellige Ånd få forvandle deg og prege deg. Omgivelsene vil merke at du forandres, og bli nysgjerrige på hva som har skjedd med deg. Å leve med Jesus er å gå fra mørket til lyset, man blir et nytt menneske. Det er det mest revolusjonerende valget noensinne!

Habiba har fått visdom til å dele med de unge menneskene som tar imot Jesus, at man kan la dette vise seg over tid, fremfor å skape et oppbrudd som kan bli sårt, både for dem og familien. Man er en Jesu etterfølger selv om man ikke har annonsert det for hele omverdenen den første dagen. Hennes håp er at dette kan bidra til nærhet og forsoning til muslimer, fremfor konflikt og avstand. Habibas ønske er at alle muslimer skal få møte den Levende Guds Sønn som kommer med liv og nåde! ■

TEAMET I AFRIKA: Fra venstre: Mona Christoffersen, Vegard Ekornåsvåg, Wenche Karlsen, Bente Aanestad og Jon Krefting.

For mer informasjon se: www.fbo.no

OLINE OUSTORP
lærer ved Bibelskolen i
Filadelfia, Oslo

Virkelighet og forsoning

TEKST SVEIN JACOBSEN

Fler tusen norske barn har hatt en kortere eller lengre oppvekst i et annet land, fordi foreldrene var misjonærer, bistandsarbeidere, diplomater eller drev forretninger. Noen av disse barna har kunnet bo hjemme mens de gikk på en norsk eller internasjonal skole, men de langt fleste har måttet bo på internat, noen atskilt fra foreldre flere måneder om gangen. Mange har taklet dette godt og har en positiv opplevelse av å være TCK (Third Cultural Kid). Men bildet har også en annen side.

For et par år siden sto noen misjonærbarn fram med sin vonde historie, og bidro til at media satte søkelyset på en virkelighet ved det å drive misjon, som en i stor grad hadde unnlatt å snakke om.

Misjonsorganisasjonene har blitt gjort smertelig oppmerksom på at internatskolesystemet som ble opprettet for å sikre at barn skulle få skolegang ikke alt for langt unna foreldrene, i en trygg setting, i stedet har gitt en del barn skader og traumer for livet. Dette sagt med respekt for de internatforeldre og lærere som gjorde sitt beste, men som ofte hadde til dels vanskelige rammebetingelser. Undersøkelsen Normisjon har foretatt, viste at så mange som om lag ¼ av barn som hadde bodd på internat, hadde en erfaring med ulike grader av omsorgssvikt og krenkende opplevelser. Atskillelsen fra foreldrene var en stor tilleggsbelastning, som fratok dem den naturlige muligheten for trøst og beskyttelse som barn trenger. Det betyr at disse barna har vokst opp med psykisk press som har påført dem mye smerte.

Alle misjonsorganisasjonene har nå tatt et oppgjør med internatskolesystemet og ingen driver slike skoler i dag. En har gitt en uforbeholden unnskyldning og beklagelse til alle som har opplevd internatsystemet som smertelig og belastende, først og fremst til barna selv, som ble fratatt den naturlige og daglige nærhet og kontakt med foreldrene. Gjennom dette ble barn påført belastninger de ikke skulle hatt, og har måttet betale en pris for foreldrenes misjonærtjeneste.

Det er også en del foreldre som bærer på mye smerte knyttet til de valg de måtte gjøre i forhold til familien for at misjonsarbeidet ikke skulle bli skadelidende. Men det har vært snakket lite om denne siden av tjenesten. Misjonens viktige anliggende og kallets sterke betoning, var en mektig allianse som krevde forkjørsrett. Alt annet måtte underlegges tjenesten og oppdraget Gud hadde gitt. Her har mange misjonærbarn kjent seg ofret på misjonens alter, og det er kanskje ikke så rart at bildet av en kjærlig Gud også har blitt borte for noen av dem.

PYM har, som flere av de andre misjonsorganisasjonene, prøvd å komme misjonærbarn i møte som har hatt vonde opplevelser. Det dreier seg ofte om et behov for å bli hørt, sett, trodd og tatt på alvor, og i blant hjelp og rom til å sørge over det som har gått tapt i barndom og oppvekst. Men det er også en del foreldre som trenger å få bearbeidet sin sårhet, snakke om de valg de tok og få hjelp til å komme sine sårede barn i møte. Misjonærbarn forteller at de ikke kan ta opp dette tema med sine foreldre. Det er for sårt. Foreldre reagerer med å gå i forsvar eller de mangler forståelse for hva atskillelse i viktige barneår har påført deres barn.

Her gjenstår det mye forsoningsarbeid. Det er et behov for å «vende fedrenes hjerte til barna, og barnas hjerte til fedrene» for å sitere Bibelen.

Jeg mener det også er behov for å snakke om den teologi og bibelforståelse som lå, og til dels ligger til grunn for kallsforståelsen og misjonærtjenesten. Det skylder vi alle de som strever med en opplevelse av at misjonens Herre tillot «ofring» av egne barn fordi «hedningenes» behov var viktigst. Det skylder vi også de ektepar som i dag satser på å tjene Gud i en annen kultur, med de utfordringer og konsekvenser det å følge kallet fortsatt har, ikke minst for barna. Her må vi ta hele familiesituasjonen på alvor, sørge for at barna har en stemme i de valg som tas, og legge best mulig til rette praktisk og økonomisk slik at familien kan tjene Gud med glede, uten unødige belastninger. ■

«Mange misjonærbarn har kjent seg ofret på misjonens alter, og det er kanskje ikke så rart at bildet av en kjærlig Gud også har blitt borte for noen av dem»

SVEIN JACOBSEN

SVEIN JACOBSEN
Daglig leder i Synzygus

PYMS BARNEHJELP

- Åndelig, sosial og materiell hjelp til barn på våre misjonsfelt
- Områder med sosial og materiell nød prioriteres
- Inntekter fra søndagsskoler, junior grupper, gaver fra menigheter og faste givere
- Støtter barnehjem og institusjoner som gir barn med problemer en bedre hverdag
- Støtter prosjekter bl.a. i India, Kenya, Filippinene og Paraguay
- Barnehjelpen har eget infoblad: Gode Nyheter
- Kontonummer: 7877.08.80679

MISJONSFONDET

- Direkte støtte til evangelisk arbeid for å nå alle folkeslag med evangeliet
- Støtte til bl.a. bibelskoler og bibelspredning på våre felt
- Kontonummer: 3000.16.85380

TESTAMENTARISKE GAVER

Ved å tilgodese PYM som arving i testamentet, kan vi øke vår innsats for misjonens sak og hjelpe de svakeste i landene misjonærene arbeider i.

Personer uten livsarvinger kan fritt testamentere til et formål man ønsker. Personer med livsarvinger, kan testamentere bort en tredjedel av arven til et fritt valgt formål.

Les mer om regler og råd på nettsiden www.testamenterno

PYM håndterer hvert år private skifter i arvesaker til misjonen. I testamentet blir det oppgitt "De norske pinsemenigheters ytre misjon ved generalsekretæren" som mottaker.

For mer informasjon om arv til misjonen, kan man kontakte PYM kontoret. Se også informasjon på våre nettsider.

De norske pinsemenigheters ytre misjon
Boks 2 Tveita. 0617 Oslo. Tlf. 47 45 45 54.
Epost: post@pym.no
Les mer på: www.pym.no

Enhhet en NØKKELE til VE

I mer enn syv år har Rolf Tore Winther Nielsen arbeidet blant sigøynere i Bulgaria. Nå opplever han hvordan denne undertrykte gruppen blir til velsignelse og bringer evangeliet om Jesus til sine landsmenn med høyere status.

TEKST ANNE LISE SØVDE

FOTO ROLF TORE WINTHER NIELSEN

Det er særlig i byen Kotel, Winther Nielsen har sett Gud forene mennesker fra ulike etnisk bakgrunn. – Enhhet er en viktig nøkkel til vekkelse, mener Winther Nielsen.

Da pinsevekkelsen brøt ut i Bulgaria på 90-tallet var det særlig ett kjennetegn ved den sterke veksten: Sigøynere, tyrkere og etnisk bulgarere opplevde Guds kraft på lik linje. Det er et arbeid Rolf Tore Winther Nielsen ønsker å bringe videre.

Det er særlig i byen Kotel, Winther Nielsen har sett Gud forene mennesker fra ulike etnisk bakgrunn.

– Da vi startet opplevde jeg at Gud gav meg en viktig nøkkel. Han ville at vi skulle arbeide blant mennesker som sto lavt på den sosiale rangstigen, slik at disse kunne velsigne sine omgivelser. Med dette arbeidet oppnår vi to ting, forteller Winther Nielsen. Det ene er at sigøynere blir frelst og frimodige. Det andre er at bulgarerne får et positivt syn på sigøynere, fordi de bidrar positivt inn i samfunnet.

– *Hvordan kan menighetene bistå i arbeidet for fred mellom folkegrupper i Bulgaria?*

– Fred skapes først blant de kristne, innad i Guds menighet, så vi må begynne der. På en tur til Bulgaria i oktober hadde Winther Nielsen og et norsk team ledere med pastorer i området. Disse lederne kjente til hverandre, men hadde aldri gjort noe sammen. Det ble fokusert på det å stå sammen, og at ingen kan gjøre Guds rikes arbeid alene. I etterkant av disse lederdagene har pastorene, som representerer både etniske bulgarere og sigøynere fortsatt og møtes til bønn jevnlig.

– De har også bygget et flott nettverk hvor de fungerer som hverandres coacher, forteller Winther Nielsen.

– *Hvordan foregår dette arbeidet i praksis?*

– Et eksempel er husbesøk i jula, hvor sigøynere går rundt og velsigner familier, og ber for dem. Denne ideen kommer fra en tradisjon som ligner norsk julebukke-tradisjon. Man reiser hjem til venner og kjente, som da byr på en drink. Istedenfor å be om en drink, byr sigøynere på forbønn og

BØNNEGRUPPE: Ei bulgarsk kivenne og to sigøynere, som sammen driver en bønnegruppe som kan vitne om mye bønnesvar.

velsignelse der de kommer på besøk. Jeg tror rett og slett at Gud har gitt oss en nøkkel til å velsigne det bulgarske samfunnet her.

GUDS VERK I PRAKSIS

En annen minoritetsgruppe hvor Winther Nielsen har sett Guds verk, er blant tyrkerne i Bulgaria. Tyrkerne kom til Bulgaria sammen med utbredelsen av det ottomanske riket på 13-1400-tallet. Hele landsbyer med bulgarere ble utslettet, og tyrkisk befolkning flyttet fra Tyrkia til Bulgaria. Nå vil ikke Tyrkia ta imot etterkommerne av disse, som fremdeles har beholdt både det tyrkiske språket og den muslimske religionen. Dette er en annen diskriminert gruppe som ofte blir feilbetegnet som sigøynere blant bulgarerne.

Gjennom arbeidet til Friendship har Winther Nielsen, sammen med kristne bulgarere besøkt to av områdene med muslimsk befolkning. I disse områdene er det ellers lite samhandling mellom tyrkere og bulgarere. Gjennom gateevangelisering og hjemmebesøk i Vesenkovo har flere tyrkere tatt imot Jesus, og en husmenighet er dannet.

Deretter kommer arbeidet med å inkludere dem i menigheter og i kristne fellesskap. – Dette er krevende, forteller Winther Nielsen, – fordi det finnes mange fordommer eller antagelser om de etniske minoritetene. Mye handler om å bygge gode holdninger og en kultur av forsoning i lederskapet og i menigheten.

– *Hvordan kan man oppnå en kultur for fred og forsoning?*

– Arbeidet vårt gjennomføres på to ulike plan: Vi ønsker å trene ledere og bygge kultur for forsoning blant dem. Videre ønsker vi å trene de som er nederst på den sosiale rangstigen til å tjene sitt samfunn, noe som endrer holdninger og skaper gode relasjoner.

FORSONING ER SVARET

– *Finnes det noe alternativ til å arbeide for forsoning menighetene imellom?*

– Nei, det finnes ikke. Jeg mener forsoning er en nøkkel for å løse konflikter og fjerne hindringer som har stengt for vekkelsen. Vi så også i Azusa Street en vekkelse på tvers av rase, kjønn og alder. Personlig tror jeg at sterke møter tiltrekker folk uavhengig av nasjonalitet og etnisitet, og det er dette vi ser i Bulgaria nå.

Med rette bærer stiftelsen for arbeidet i Bulgaria navnet Friendship, og er et godt eksempel på hvordan man bygger gode relasjoner og vennskap på tvers av etnisitet og tilhørighet. ■

«Mye handler om å bygge gode holdninger og en kultur av forsoning i lederskapet i menigheten»

ROLF TORE
WINTHER NIELSEN

KKELSE

HUSMENIGHET: En husmenighet i Vesenkova, bestående av tyrkere og bulgarere.

FRIENDSHIP: Rolf Tore Winther Nielsen og talen hans på lederdager i Kotel.

PINSEBEVEGELSENS TILSYNSRÅD

Pinsebevegelsens predikantkonferanse opprettet i 1995 et tilsynsråd for bevegelsen. Hensikten var å gi norske pinsemenigheten et uavhengig hjelpeapparat ved konflikter.

Utdrag fra Pinsebevegelsens Tilsynsråd:

¶ Tilsynsrådets formål er å fungere som et rådgivende organ for bevegelsens menigheter, forkynnere og menighetsledere som har behov for hjelp i konfliktsituasjoner.

¶ Tilsynsrådet er et passivt organ som bare trer i funksjon etter direkte henvendelse med anmodning om hjelp. Den ene part kan ta kontakt med anmodning om hjelp, men partene må være enige om å tilkalle rådet for å behandle saken, og gi videre hjelp. Imidlertid kan rådet engasjeres etter anmodning fra menighetens eldsteråd.

¶ Når Tilsynsrådet er tilkalt, skal det ta kontakt med partene hver for seg, og samlet, for å få saken allsidig belyst. Fremleggelse av rådets forslag til løsning tilpasses sakens art og den situasjon som foreligger, enten i separate møter eller i plenum. De løsninger man kommer fram til, må være i samsvar med Pinsebevegelsens læresyn og praksis. Det må legges vekt på at hensynet til den lokale menighets selvbestemmelsesrett og dens solidariske ansvar i fellesskapet i bevegelsen ivaretas.

¶ Tilsynsrådet skal kunne kontaktes eller selv ta kontakt i de tilfeller der forkynnere av ulike årsaker vanskelig kan fungere i tjenesten og/eller i fellesskapet. Kontakten kan også omfatte forkynneres familie eller andre parter berørt av saken. Slik kontakt må i hvert tilfelle skje i forståelse med den menighet vedkommende tilhører. ▣

Arbeider med konfliktløsning i Pinsebevegelsen

Oddleif Wahll er leder for Pinsebevegelsens Tilsynsråd, som hjelper norske pinsemenigheter å løse konfliktsituasjoner og tvister.

– Kan man si at menighetene bør ha en forsonende rolle?

Her er et ubetinget JA enten man tenker utad ovenfor andre mennesker, eller internt når/hvis det oppstår konflikter. 2. Kor. 5:19-20. «...det var Gud som i Kristus FORLIKTE/FORSONET verden med seg selv.....og la ned i oss FORLIKELSENS tjeneste.» Dette burde gi de troende et fortrinn og et privilegium i «forsoningens tjeneste». I praksis, ved konflikter i menigheten er imidlertid ikke dette alltid like enkelt og det kan da være en fordel å tilkalle en tredje part som kan hjelpe til, f.eks Tilsynsrådet.

– Hvordan kan menighetene utøve dette, eventuelt hjelpe medlemmene med å forsones seg med hverandre?

Bllant annet ved å være gode rollemodeller. Gå

en «ekstra mil», gi avkall på sin «rett». Altfor ofte opplever vi i Tilsynsrådet at det er viktigere å stå på sin rett, innta posisjoner og kreve av andre enn å senke skuldrene og være en smule sjenerøs.

– Har pinsebevegelsen og pinsemisjon vært spesielt utsatt for splittelse og konflikter i forhold til andre bevegelser?

Her vil jeg være forsiktig med å svare fordi jeg ikke har nok kunnskap. Eventuelle splittelser er neppe noe som har sin årsak i det ene eller andre «systemet eller strukturen», men heller på grunn av menneskenes «hårde hjerter», uansett kirketilhørighet. Likevel vil selvfølgelig gode strukturer ha innvirkning på hvordan splittelse til en viss grad kan forebygges og håndteres. ▣

Oddleif Wahll, leder for tilsynsrådet i Pinsebevegelsen.

Tor Aamodt
Utleie av lager

Gamleveien 108
1475 Finstadjordet
tlf. 67 90 22 77 – mobil 91 14 45 52
aamodt2@online.no

via travel
creating travel solutions

Vi er PYMs
samarbeidspartner
for reiser til
misjonslandene.

Via Travel Grimstad
Telefon: 37 25 38 00
gri@viatravel.no
www.viasor.no

Driver VENNSKAPSEVANGELISE

Alt forandret seg da vi kom ut og så situasjonen til dette folket.

TEKST ODDVAR JOHANSEN
FOTO FAMILIEN LAO

Norske pinsemisjonærer har i nærmere 60 år arbeidet fra Bangkok og sydover i Thailand. Men i 1998 brøt Mariann og Mario Lao en uskrevet regel, og dro nordover i Thailand med evangeliet, uten egentlig å vite hva som skulle møte dem. I dag arbeider de blant burmesiske flyktninger i den etniske gruppen Shan, en gruppe med kun 0,04 prosent kristne.

De to misjonærene, hun fra Tønsberg og han fra Filippinene, slo seg ned i Thailands nest største by, Chiangmai, der de startet arbeid blant shanfolket. Shanfolket er en oversett folkegruppe av flyktninger fra Burma (Myanmar). På mange måter uønsket over alt, og sterkt buddhistiske, var de ikke en «ønskepartner» for de som ville forkynne evangeliet med lettvinde løsninger. Men kallet var konkret, og Mariann og Mario sviktet ikke. Etter elleve år er de fortsatt i Chiangmai sammen med guttene sine, Mikael (11 år) og Mathias (8 år).

– Hvorfor Chiangmai?

– Chiangmai ligger jo i Nord Thailand, ca 600 kilometer fra hovedstaden Bangkok. Provinsen har en forholdsvis lang grense mot Burma. Det bor over 200.000 shan i Chiangmai, og det er naturlig at mange av shanfolket søker sin tilflukt her. På grunn av situasjonen i Burma er de større muligheter for oss å kunne nå dem med evangeliet her. Derfor er Chiangmai et veldig strategisk sted. Her er det forholdsvis kort vei både til Burma, Indokina og Kina, sier de entusiastiske misjonærene.

UKJENT FOR NORDMENN FLEST

– I 1998 sendte vår hjemmemenighet Tønsberg Pinsekirke Betania og Ungdom i Oppdrag oss ut for å jobbe blant shanfolket. Det hele startet da vi ledet en disippeltreningskole på Grimerud Gård. Da var det en av våre elever som hadde jobbet i Thailand tidligere i mange år, og han hadde kommet i kontakt med shanfolket i Chiangmai, nord i Thailand. Det var da nesten ingen i Norge som hadde hørt om dette unådde folkeslaget. Han utfordret til spesiell fokusering på dette folkeslaget, for å nå dem med evangeliet. Etter at vi giftet oss ønsket vi å reise til Asia og jobbe med et unådd folkeslag, men vi viste ikke blant hvilke folkeslag, og heller ikke hvor. Vi var bare klare til å gå! Når vi hørte om shanfolket og deres desperate situasjon, begynte vi å be om dette var noe Gud ønsket vi skulle gjøre. Vi ble

«Når vi hørte om shanfolket og deres desperate situasjon, begynte vi å be om dette var noe Gud ønsket vi skulle gjøre»

MARIANN OG MARIO LAO

FRED GJENNOM EVANGELIET: Siden Shanfolket har opplevd så mye lidelse og er så splittet blant sitt eget folk, trenger de å høre fred igjennom evangeliet om Jesus Kristus.

også utfordret konkret om å reise ut å jobbe blant dem. Selv om vi visste veldig lite om dem som folk, og hvor de kom fra, bestemte vi oss likevel for å reise til Chiangmai for å jobbe blant dem, sier Mariann og Mario Lao.

De forteller at da de kom til Thailand og begynte å bli kjent med noen av dem, og hørte deres historier, fikk vi enda bedre forståelse for deres situasjon og desperate behov.

Shanfolket kommer opprinnelig fra Shanstaten i Burma, men har opplevd mye politisk og sosial undertrykkelse, samt religiøs forfølgelse fra det burmesiske militære regime. I dagens Burma finnes et område som shanfolket rettmessig mener er sitt, men dette har aldri blitt akseptert av myndighetene. På grunn av dette har mange flyktet over grensen som flyktninger og fordi de er redde for sine liv.

– Vi har hørt flere forferdelige historier om kvinner som blir voldtatt av soldater, landsbyer som blir brent ned, barn som blir misbrukt, samt kvinner og menn som er blitt torturert og drept, sier de to misjonærene. De er på mange måter pionerer. Det er ikke mange misjonærer som arbeider blant shanfolket. Dersom man ønsket å arbeide blant stammefolk i Nord-Thailand, ville det vært naturlig og valgt en annen stamme. I alle fall dersom man ønsket hurtige resultater.

– Følte dere at dere kom i gang så fort som dere hadde ønsket?

– Nei, da vi først ble sent ut fra Norge, hadde vi et mål om å starte en disippeltrenings-skole, men alt forandret seg når vi kom ut og så situasjonen til dette folket. Det var veldig få kristne blant dem. Her i Chiangmai møtte vi bare fire-fem kristne shanfolk! De var forholdsvis nyfrelste, og noen kunne dessuten nesten ikke lese og skrive. Derfor måtte vi forandre vår strategi og våre planer, og begynne fra nullpunktet.

UTFORDRENDE VIRKSOMHET

– Hva er spesielt med å arbeide blant shanfolket?

RING blant flyktninger fra BURMA

et budskap om kjærlighet og håp. Og at de bare kan oppleve virkelig

– Selv om Shanfolket har opplevd mye undertrykkelse og forfølgelse, er de likevel stolt av å være shan og elsker sitt eget land og kultur. De er veldig snille og gjestfrie. De er også hardt arbeidende og deres situasjon her gjort dem mer åpne for forandring.

– Hva er de store utfordringene å arbeidet blant shanfolket som man ikke opplever i for eksempel arbeidet blant thailendere?

– Den største utfordringen når det gjelder begge folkeslagene er nok buddhismen. Mer enn 90 prosent av shanfolket er buddhister, og de har et uttrykk som sier at «å være shan er å være buddhist». Derfor er det veldig vanskelig for mange av dem å bli kristne, fordi de blant annet kan oppleve forfølgelse fra sin egen familie. Siden deres kultur, religion og identitet som shan er veldig sterkt knyttet sammen, kan de ofte føle, at hvis de blir kristne er de ikke lenger shan, og de føler at de har tatt del i en utenlandsk religion og kultur.

– Hva betyr det at de har så lav status i Thailand?

– Det er en klart medvirkende årsak til at det er vanskelig å nå dem. Mange har kommet ulovlig over grensen, og dessuten har shanfolket ingen

HOS SHANFOLKET: Etter elleve år er Mariann og Mario Lao fortsatt i Chiangmai sammen med guttene sine, Mikael (11 år) og Mathias (8 år) for å spre evangeliet.

flyktningstatus i Thailand. Dette har med politikk å gjøre, og gjør situasjonen spesielt vanskelig for dem. Derfor mangler de oppholdstillatelse og de mange problemene som følger med det. Den eneste måten for dem å få lovlige papirer til å kunne bo i Thailand på, er dersom de får et arbeid der arbeidsgiveren er villig til å hjelpe dem med papirer. Men siden dette er vanskelig er mange av shanfolkene i Thailand ulovlig. Dette gjør arbeidet blant shan ekstra utfordrende. Derfor er vanskelig å samle dem i store grupper, eller starte menighet blant dem. Det er også vanskelig for dem å reise utenfor sitt eget lille område der de bor, fordi de er redde for å bli arrestert. Derfor kan vi bare samle dem i små grupper.

– Er shanfolket mistenksomme når dere kommer med evangeliet?

– Ja, noen av dem er mistenksomme. Shanfolket er så inngrodd i sin buddhistiske tankegang at de ikke ser forskjellen på kristendommen og andre religioner. Noen har uttrykt at de tror at kristne og muslimer er nesten det samme. Det er ikke slik som i Norge hvor alle har hørt navnet Jesus. Blant shanfolket har mange aldri hørt navnet Jesus, sier Mariann og Mario Lao.

Å BYGGE TILLIT ER VIKTIG

– Hva er den beste måten å virke blant dem på?

– Vi har opplevd at den beste måten å virke blant dem på er å bygge tillit og vennskap. Finne ut hva som er deres behov, og når vi gjør det, åpner det seg muligheter for å bringe evangeliet til dem, og mange har tatt imot Jesus gjennom slik vennskaps-evangelisering. Ved å evangelisere på denne måten opplever de at vi ikke bare snakker om evangeliet, men at Gud elsker dem og bryr seg om deres daglige situasjon og behov. Vi har også funnet ut at en av de mest effektive måtene å nå shanfolket på er å trene opp de lokale shan-troende til selv å nå ut til sitt folk med evangeliet. Siden Shanfolket har opplevd så mye lidelse og er så splittet blant sitt eget folk, trenger de å høre et budskap om kjærlighet og

håp. Og at de bare kan oppleve virkelig fred igjennom evangeliet om Jesus Kristus.

– Opplever dere noe framgang?

– Ja, vi opplever at ved å nå ut til dem og møte deres behov, åpner det opp døren for dem til også å ta imot evangeliet. Vi har i løpet av de siste årene sett over 100 hundre shan ta imot Jesus, og mange av dem har blitt døpt, sier Mariann og Mario Lao fra sitt daglige arbeid med å nå shanfolket i Chiangmai provinsen.

Shanfolkets historie er preget av politisk forfølgelse, økonomisk uærlighet og åndelig mørke. Mange mener at shan er det minst kjente unødde folkeslaget av alle i Sørøst-Asia. De bor i det som kalles «Den gyldne triangel», som består av landområder i Burma, Laos, Thailand og Kina.

Misjonsvirksomheten blant shanfolket har virkelig vært en prøvelse! Siden den første misjonæren kom i kontakt med dem i 1861, regner man med at bare en håndfull har tatt imot Jesus. Selv i dag regner man med at bare 0,04 prosent av folkeslagets fem millioner mennesker er kristne!

Utfordringene er mange og store! ■

Landet Burma betegnes også som Myanmar, et navn innført av militærjuntaen som tok makten i 1989.

ODDVAR JOHANSEN
Regionsekretær for
PYM i Asia

PYM De Norske Pinsemenigheters Ytremisjon

web: www.pym.no | tel: + 47 47 45 45 54 | e-mail: post@pym.no

Bjørn Bjørnø
Generalsekretær
bjorn@pym.no

Trond Filberg
Administrasjonsleder
trond@pym.no

Nigel Erving
Økonomileder
nigel@pym.no

Kai Kjosbakken
Reise- og personal-
konsulent
kai@pym.no

Oddbjørg T. Grødal
Økonomi- og
prosjektrådgiver
oddbjorg@pym.no

Eli Bjørnebråten
Prosjektrådgiver
(Amerika, Kenya)
eli@pym.no

Oddwin Solvoll
Nord sør informasjon
info@pym.no

Anne Lise Søvde
Regionsekretær
Europa, Info- og
webkonsulent
annelise@pym.no

Jofrid Landa
Prosjektrådgiver
(Kongo, Niger)
jofrid@pym.no

Torild Almnes
Avdelingsleder
bistand
torild@pym.no

Jørgen Cloumann
Regionsekretær
Amerika
jorgen@pym.no

Solbjørg Sjøveian
Programansvarlig for
humanitær bistand
solbjorg@pym.no

Liv Toril Skjeggstad
Regionsekretær
Afrika
livtoril@pym.no

Oddvar Johansen
Regionsekretær, Asia
oddvar@pym.no

Vi hjelper deg med forsikring av bedehus og forsamlingslokaler.

knif Trygghet
Når verdier teller

KNIF Trygghet Forsikring AS sitt formål er å drive skadeforsikringsvirksomhet primært for kristne organisasjoner og institusjoner. KNIF Trygghet tilbyr også skadeforsikring privat for ansatte i de samme virksomhetene.

Er du er med i en av kristen-Norges mange virksomheter som trenger forsikring? Da kan vi anbefale deg å sjekke med KNIF Trygghet om det er penger å spare på å skifte forsikringselskap. Vår erfaring er at mange virksomheter kan spare betydelig på dette!

Besøk oss på www.ktf-as.no